

Angelček

1934-1935

Letnik 43

8

VSEBINA 8. štev.: Srce Jezusovo, zavoljo naših hudobij potrto, usmili se nas! (A. Košmerlj) — Mladi kapelnik (Pesem) — Cvetka z naših poljan (—u —u) — To so skrbi...! (—ž.) — Kazen — Pomladni koncert — Mušja pridiga — Marijin vrtec — Uganke — Raztrgano priateljstvo.

Rešitev ugank v štev. 7. 1. Križanka »Monštranca«. V sredi navzdol se bere: Evharistični kongres. Nad imenom Jezusovim se bere »Kristus«, pod imenom pa »Hostija«. 2. Rešitev podobnice: »Misli veliko — govori malo!«

Obe uganki so prav rešili: Kresnik Marjetica, Ljubljana, šentj. šola; Kovačič Janko, Gorenja Sava (Kranj); Berce Bogdan, Rant Pavel, Kopačvar Vinko, Berce Oton, Vilhar Jožef, Primožič Ivan, Urbančič Anton, Hribar Jožef, Pejovnik St., Kajtna M., Krulej Z., Pihler A., Stempihar Aleksander, Drenik Ferd., Copar J., Jovič Marjan, Zlogar Lud., Sedja J., Terčelj Dušan, Vidrih J., Kopač M., Langerholz J., Drnovšek R., Sodja J., Perko J., Jazbec E., zavod Sv. Stanislava; Kafilč Franc in Zerove Janko, Jamar Franc, Bled; Urb Ivanka in Marija, St. Fužina; Skrabar Ivana, Rančigaj Milica, Goropevšek Anica, Farenik Tinka, Vransko; Vrtačnik Mar., Kokra; Samar Andrej, Oblak Franc, II. d. š., Ljublj.; Tavčar Janez, Bled; Dolene Poldi, Potočnik Joško, Bukovica; Tavčar Betka, Metlika; Lamut Darinka, Novo mesto; Germek Zarko, Ljubljana (Graben); Jug Zlatica, Studenci p. M.; Svoljšak Ivan in Marjan, Dob pri Domž.; Kocjančič Anton, Srna Andrej, Zg. Gorje; Jeran Viktor, Jager Stanislav, Gor. Rečica (Laško); Krušnik Ciril, Kump Rudolf, Ljubljana (Graben); Hrovat Ivanka, Radovljica; Gogala Vladimir, Bled; Cvelbar Anica, St. Jernej; Potočnik Franc, Cerknica; Hren Alenčica in Matjaž, Kunstelj Lavrencij in Antonija, Vrhnika; Selevšek Anica, Sv. Katarina n. T.; Makove Rajko, Vič; Reven Zdr., Vrhnika; Goršič Marija, Novak Terezija, Hren Ana, Hočevar Anica, Presetnik Režika, vse Videm-Dobrepolje; Golob Olgica, Freitag Frida, Klenovšek Frida, Kožuh Nežica, Zohar Angela, Ramšak Roza, Gliha Terezija, Majcen Cvetka, Malus Marija, Resnik Anica, Bračun Mira, Agreš Ivana, Gologranc Milica, Hriberšek Jožica, Saadoner Anica, Zohar Marija, Cimerman Danica, Hribernik Erika, Glinšek Vera, Vodopivec Ljudmila, Mulej Franciška, Goršič Milena, Blaznik Anica, Lettig Slavica, Černelc Janja, Trobec Marta, Klobučar Riki, Roje Lizika, Tom Danica, Puncer Ivica, Gradišnik Vida, Zupančič Cirila, Motnikar Marija, Fröhlich Ivica, Jazbec Jožica, Karič Erna, Črepinšek Marija, Lednik Ljudmila, Sadar Breda, Žagar Anica, Sek Dragica, Geršak Elica, Wltavsky Marija, Seiberl Klementina, Vončina Rafaela, Geršak Angela, Sribar Maria, Gilčvert Erika, Karner Silva, Dorn Ida, Kramer Marija, Ocvirk Ljudmila, Krušič Danica, Resnik Marija, Katič Jožefa, Weber Milena, Spano Margareta, Srebočan Franja, Kranjc Sonja, Knez Antonija, Vetrli Elizabeta, Nahberger Ivana, Krevh Milica, — vse te so učenke šš. ss. v Celju; Zekš Jožek, Kovač Franček, Gjergjek Ludovik, Hil Rudolf, Cvernjak Micika, Ovcar Vladko, Gumilar Ana in Marija, Sukič Kristina, Kovač Angela, Horvat Gizela, Spilak Neža, Sukič Cecilja, Fajtl Adela, Kerec Cecilija, Perš Jožef, Bernjak Franc, Grah Franc, Celec Franc, vsi iz Gor. Lendave; Kovačič Francka, V. Poljane; Kapš Rudolf, Semič; Tomazič Mimi, Oblak Jernej, Ambrožič L., Anđolšek Vide in Francka, Kaplan Slavka, Gregorič Franc, Peterlin Ciril — vsi Vel. Poljane. — Izžrebana Horvat Gizela, Gor. Lendava.

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna r. z. z o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urednik: Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica štev. 2 (H. Ničman). Sprejema do preklica tudi dopise.

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5.—.

April

Angelček

Štev. 8

Srce Jezusovo, zavoljo naših hudobij
potrto, usmili se nas!

V tihem in resnem postnem času mislimo kristjani mnogo na Jezusovo trpljenje. Strašne muke je preстал dobri Zveličar radi naših grehov. Kadar molimo žalostni del rožnega venca ali opravljamo pobožnost sv. Križevega pota, ali se nam ne zdi, kot bi hodili po krvavih Jezusovih stopinjah? Vedeti moramo, da ni lepše pobožnosti kot je premišljevanje Jezusovega trpljenja. Ob svetih mislih na Gospodove muke in žrtve zagorijo naša srca v novi ljubezni do Njega, ki je za nas pretil zadnjo kapljo svoje krvi.

Jezusovo strašno trpljenje se je odigralo v Jeruzalemu pred 1900 leti. Dolgo je že od tistih dni. Pa se Jezusove smrtné bolečine ponavljajo skozi vsa stoletja, in če gledamo v naše dni, v strašno brezbožnost in hudobijo božjih sovražnikov, moramo reči: Kelih Jezusovega trpljenja je vsak dan do vrha poln grenke bolesti. Vsak smrtni greh je kakor nova smrtna obsodba božjega Zveličarja, ki biva med nami v naših tabernakljih. In koliko strašnih smrtnih grehov se izvrši vsak dan po širnem svetu. Koliko smrtnih grehov je vsak dan tudi v naši domovini.

Morda se celo mi sami kdaj izpozabimo tako daleč, da pljunemo tako rekoč v Jezusov sveti obraz. Kdor namreč smrtno greši, Jezusa najgrše osramoti in žali.

Presveto Srce Jezusovo v naših tabernakljih je vsak dan potrto zavoljo naših hudobij.

Otroci, morda so prav naši grehi vzrok, da ne pridemo do veselih in srečnih dni. Težke skrbi ležijo na dušah staršev, narodi zemlje ne najdejo pravega miru, strah vojne grozi človeštvu; ni dela, ni zasluzka, mnogi gledajo prav z obupom v bodočnost, ki je temna in žalostna.

Bog je užaljen zaradi človeške hudobije, pa se obrača proč od nas.

Potolažiti moramo dobrega Boga. Prosimi ga moramo usmiljenja in odpuščenja. Zadostiti mu moramo s ponižno molitvijo in s pokoro. Molitev in dobra dela nedolžnih otrok pa imajo do božjega Srca največjo moč. Za zgled vam bom povedal povest iz zgodovine.

Nemški cesar Henrik II. je bil silno mogočen vladar. Tudi Italija mu je bila podložna. Pa se je zgodilo, da se je mesto Trója v južni Italiji cesarju uprlo. Prebivalci tega mesta so cesarju odpovedali pokorščino in so povrhu še cesarske odposlance grdo osramotili. Cesar Henrik je bil užaljen v dno srca. Bil je blag in dober človek. Sveta Cerkev ga časti kot svetnika, a te sramote ni mogel potrpeti. Z veliko vojsko je šel nad uporno mesto, da bi ga kaznoval. Mesto je bilo utrjeno in obzidano. Cesar ga je s svojo vojsko obkolil in oblegal. Meščani so se sicer hrabro branili. Tri mesece so odbijali napade cesarske vojske. Nazadnje pa jim je zmanjkalo vsega. Postali so malodušni, strah je legel v njihove duše. Kaj naj store? Dolgo so mislili in se posvetovali. Nazadnje jim je prišla rešilna misel: Srce dobrega cesarja bodo napadli in gotovo se jim bo vdal. Ko je sila v mestu priklopela do vrha, so meščani odprli mestna vrata. Cesarski vojaki so se pripravili za boj. Nenadoma pa so kar ostrmeli. Iz mesta niso prihajale sovražne čete; skozi mestna vrata se je razvil čuden, nenavaden sprevod. Spredaj je šel puščavnik v spokorni obleki, s težkim križem na rami. Za

njim pa so korakali v dolgi vrsti po dva in dva sami nedolžni otroci, blede, suhi in oslabei. Iz njihovih ust je donel glas: »Kyrie, eleison! Gospod, usmili se!« Sprevod se bliža cesarjevemu šatoru. Vedno glasneje, vedno bolj vroče donijo otroški klici: »Kyrie, eleison! Gospod, usmili se!« Cesar ne strpi v šatoru. Ven pride in gleda na otroške vrste s solzami v očeh. In In ko malčki stoje pred njim, ko svoje nedolžne roke proseč in ihteč dvigajo k njemu in njih velike, modre oči v solzah se topeč zro vanj, se cesarjevo srce omehča. Potolažen je. Nič več se ne srdi, nič več ne grozi s kaznijo. Radi prošenj in pokore nedolžnih otrok odpusti upornemu mestu in mu nakloni popolno pomiloščenje. — Otroci! Z gorečo molitvijo in z malimi vsakdanjimi žrtvami tolažite v svetem postnem času užaljeno in potrto Jezusovo srce. Radi pohitite pred božji tabernakelj, pogosto prejemanje zadostilno sveto obhajilo, da se Jezus usmili ubogih, nesrečnih ljudi. Vaše življenje v tihih postnih dneh bodi kakor en sam ponižen pa iskren klic: »Kyrie, eleison! Gospod, usmili se! Usmili se zlasti onih, ki Te ne poznajo!«

Vaša ljubezen bo razveselila božje Srce. Jezus se bo usmiljen ozrl na nas, na naš slovenski narod, na vso našo lepo domovino. Ozrl se bo na nas in nas bo blagoslovil. Z velikim veseljem in z iskreno hvaležnostjo bomo tedaj obhajali Evharistični kongres.

A. Košmerlj.

Mladi kapelnik.

*Tonček naš je pevobodja:
ptičkom v kletki dirigira
s tenko palico in v note
prav učeno se ozira.*

*Pesem krasna se razlega
čez doline in planine, —
srcem žalostnim prepeva
o mladosti, ki ne mine.*

Mirko Kunčič.

Cvetka z naših poljan.

Tam, kjer Bistra voda z zelenega Pohorja napaja najlepšo dolinico slovenskega Štajerja, je doma naša cvetka Barbika. Povem pa takoj, da je v krstni knjigi drugače zapisana. Imenujem jo tako, da ne bo preveč radovednosti, ugibanja ali povpraševanja zanjo. Barbika ima na vso moč pridno mater; naravno, da se je njenega lepega zgleđa navzela drobna deklica že v prvih letih. Še ni jela hoditi v šolo, pa je Jezusa mnogo bolj poznala, kot marsikateri šolski otrok. Njeni starši imajo naročene skoraj vse naše lepe verske liste, in kar je deklica slišala od mame o Jezusu in Mariji in o drugih svetih osebah, to so še dopolnile krasne slike v »Bogoljubu« in »Glasniku«. Komaj je bila začela hoditi v šolo, je že gospod katehet napovedal, da bodo najpridnejši otroci smeli iti že prvo leto šolanja k svetemu obhajilu in sicer za velikonoč. Z Barbikinim znanjem je bil gospod katehet zadovoljen, gospodična učiteljica pa nič kaj. Pa se je kmaľu na bolje obrnilo.

Na god Nedolžnih otročičev so imeli otroci Marijinega vrta sveto opravilo v namene misijonske ustanove, ki se imenuje — kakor vam je znano — »Dejanje svetega detinstva Jezusovega«. Prejeli so tudi »zlate listke« sloven. misijonarja St. Podržaja. Po opravljeni pobožnosti so dobili otroci, ki so bili že pri sv. obhajilu, »zlate listke«. Tudi Barbika bi rada kaj storila za misijone; pa kaj, ko je bila še tako majhna, kakor »knof«. Tako so jo namreč nazivali večji otroci. Tudi g. katehet je menil, naj bi še eno leto počakala.

»Saj že sama molim rožni venec naprej, k mašam pa hodim zjutraj z mamo« — se pohvali deklič. Seve, k svetemu obhajilu še ni smela, in to ji je bilo hudo.

Katehetovo srce se je omehčalo. Dobila je listek s pripomnjo: »Boš pa praznega vrnila.« Barbiki se zjasni obraz. Skrbelo jo je le to, češ, kaj si bo mislil misijonar, če ne bo nič svetih obhajil zaznamenovanih na listku!

Novega leta dan je bilo zelo mrzlo jutro. Mati se pripravi, da gre k jutrnji maši zaradi svetega ob-

Veronikin prt.

hajila. Barbika se tudi odloči za prvo mašo. Na mizi se kadi mleko, da bi jo manj zeblo. »Danes ne bom nič mleka« — se opravičuje deklica, ko jo domači silijo. »Samo to glej, da potem ne boš nič stokala ali sitnarila, če te bo mraz stresal« — pripomni mati.

Na tihem je pa vesela svojega otroka, ker je prepričana, da se zatajuje za dobro delo, ki bo prišlo na zlati listek.

K sveti maši sta hodili z materjo navadno v sosedno župnijo, ker je bila pot tja zložnejša in krajša. Ko sta ta dan prišli do razpotja, sili Barbika: »Pojdiva v domačo cerkev, četudi je malo dalj; bova obiskale še grob stare matere.« Mati se ne brani, vedoč, da je hčerkici še za eno dobro delo, ki pride na listek.

V cerkvi se deklica koj izmuzne mamici, ki si je poiskala sedež, pa se pomeša med otroke pred obhajilno mizo.

Po končanem svetem opravilu se Barbika spet privije mami in ji zašepetne na uho: »Danes sem pa tudi jaz dobila Jezusa!« Obraz ji je kar žarel notranjega veselja. Nič ne spomni na mraz, ki je še odraslim pretresal kosti; tako je srečna.

Mati se je zavzela, ko je slišala to odkrito izpoved otrokovo. Kaj naj reče? To je vedela, da je nedolžni otročiček pristopil k mizi Gospodovi v dobri veri in v prepričanju, da ji ni zabranjeno, saj je Jezusa imela tako rada, saj je tako hrepenela, da bi se mogla pridružiti drugim otrokom, ki so že smeli redno hoditi k svetemu obhajilu. Tudi je bila deklica o vsem že razmerno dovolj poučena, da v tem oziru ne bi bilo zapreke. Toda gospod katehet bi moral prej vedeti in dovoliti. Kaj naj torej reče Barbiki? Ali naj jo pokara? Izbrala je srednjo pot: »Gospodu katehetu bova morali povedati, in do velike noči, ko bo prvo sveto obhajilo, tega sama od sebe ne smeš več storiti.« Barbiki se je nekoliko omračil obraz; prejšnja sreča je bila malce zagrenjena.

»Mama, le pojdiva h gospodu. Dva dinarja sem prihranila, ali jih smem dati za »Dejanje svetega detinstva Jezusovega«? — »Le daj! Kaj pa, če naju bodo pokarali?« — »Pa nesiva jabolk in za novo leto bova voščili. Morda bodo dovolili, da smem iti vsako nedeljo k svetemu obhajilu.«

Mati je bila tako vesela svojega otroka, da ga je privila na srce, četudi te sreče ni razovedala na obrazu. Poiskala je doma nekaj najlepših jabolk in jih pripravila za dar.

Po večernicah sta šli v župnišče. Silno mučno je bilo za Barbiko čakanje, preden so se drugi zvrstili; kajti končno jo je le nekoliko vznemirjala vest, češ, kaj bo gospod rekel, če nisem prav naredila zaradi svetega obhajila. Ko vstopita, vošči ljubeznivo, a nekoliko plašljivo k novemu letu, položi na mizo kopico krasnih jabolk, in ponudi dvodinarček s pristavkom: »To je pa za Sveto detinstvo.« Več ne spravi iz sebe. Gospod katehet poseže brž vmes in se pošali: »Ja, katerim otrokom pa naj pošljem jabolka, ali kitajskim, ali japonskim ali Indijančkom?« — »Ne, ne, jabolka so za vas, za novo leto,« se brž opraviči deklica. Pa spet zastane beseda in ne more začeti tega, za kar je prišla. Kar k mami se stisne, kakor bi hotela reči: Pomagajte vendar!

Ko je tako počasi prišla skrivnost na dan, se gospod — čudno — prav nič ne razjezi, ampak se prav prijazno nasmehne in v šegavi besedi takole govori: »Tako torej? Podkupiti si me hotela, ti navihanka drobna! Le čakaj!« Pri tem požuga s prstom, da je namah ves strah splahnel. Če ima Barbika res Jezusa tako rada, da bi ga želela vsako nedeljo prejeti, naj to tudi pokaže in naj se nauči v prihodnjih dneh vsaj kratke obhajilne molitvice na pamet.« Obljubili sta in se posloveli.

Še dolgo potem je razmišljal g. katehet ves ta dogodek, hkrati pa ugotovil to-le: Ko bi imeli le četrtno tako dobrih mater in tako vnetih prvoobhajank! Koliko lažje delo bi imeli veroučitelji in koliko več trajnih uspehov bi bilo! Krščansko življenje bi vse drugače cvetelo kot zdaj!

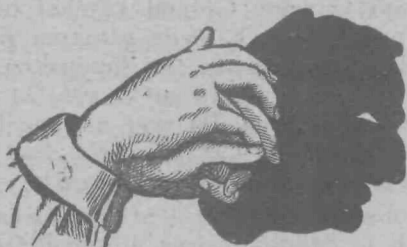
Barbika se je vsega naučila, kar je bilo treba. Pomagala je mati, poučevala sestrična. Nekajkratov je prišla deklica v župnišče k pouku, nato je opravila sveto spoved in smela hoditi po Jezusa vsako nedeljo. Sredi med očetom in materjo je klečala. »Venček bo pa dela na glavo, ko bo skupno prvo sveto obhajilo« — so rekli starši.

Odslej je Barbika pohitela včasih tudi na delavnice k mizi Gospodovi. Kar v nahrbtniku je nesla zajtrk s seboj; gredoč iz cerkve se je pa odteščala.

Vsi so bili veseli Barbikine gorečnosti. Le stari oče, ki ga novi duh časa še ni razmajal, da bi se odločil za večkratno kot mesečno sv. obhajilo, je na peči sedeč večkrat brundal: »Če boš le potem, ko boš velika, tako vneta!« Spomin mu je vhaljal tja v razburkana mladostna leta... Blagor pa njemu, ki je tudi mladostna leta v poštenosti in z neomadeževanim srcem daroval Bogu!

—u —u

*Če so prsti
v taki vrsti
osi zloženi,
pa na steni
glava stara
se pričara
v senčni sliki
kar velik!*

To so skrbi...!

Kako se pa danes ščinkavec in njegova tovarišica sučeta tam na vrtu. Od jutrnje ure naprej sta neugnana: zdaj sem, zdaj tja. Nič časa za kramljanje, za vsakdanjosti in pohajkovanje. Treba je znesti vse potrebno stavivo za dom bodoči družinici: ive- rice, vejice, meňka vlakenca, ličje, betve, nitke, laske, nežno perje, — in vse to sproti skladati, urejevati v lepo, zaokroženo bivališče. Gradba je toliko napredovala, da je gospodarica ščinklja pomerila in poskusila, če se bo dalo stanovati. Malo tesno se ji je zdelo, pa je ves opaž in vse ogrodje nekoliko razgibala na široko. Svojo zadovoljnost je povedala v nam nerazumljivih izrazih, pink, pink, pink. Najbrž je namignila svojemu skrbnemu možičku, ki je medtem nekajkratov zapel svoj svatovski »grižu«, da je treba zdaj še zadnja olepševalna dela dovršiti. Očka ščinkavec je vedel, da gre zdaj za zunanjo lepoto in notranjo opravo »gradiča«, za kar je treba časa, umevanja in primernega ukusa. Kakor spreten tkalec je zlagal doneseno stavivo, primerjal, gladil, valjal, sukaj, pritrjeval. Njegov močni kljunček z ostro konico mu zaleže za vse orodje: za kladivo,

klešče, sveder in škarje. Zadnje delo — tapetniško — je izvršeno.

Kakor okrogla košarica brez pokrovca je pritrjeno gnezdo na rogovilasti veji, zavarovano od vseh strani in prikrito radovednim očem. Ponosna in srečna opazujeta sedaj oba graditelja mladinski domek. »Cia-cia, cip-cip!« — se oglasi zahvalna pesem možička ščinkavca, zadovoljno pritrди nežna ščinklja: »Pink-pink, pink-pink.«

Čez nekoliko dni je ležalo v gnezdecu pet viš-njev-kasto-sivih, rjavonapikanih jajčec, ki jih je mlada dvojica z veseljem občudovala. »Tu notri so naši otroci,« pravi samica; »treba jih je dovolj ogrevati, da bodo mogli na dnevno svetlobo.« Zložno in široko se zlekne nad njimi in izvršuje z vso potrpežljivostjo svoj materinski poklic, dočim očka z rdečim telovnikom, z rjavozelenim, beloposejanim suknjičem neprestano smuka semintja, gori in doli, da do naša soprogi najboljše in izdatne prigrizke, obenem jo pa kratkočasi z ljubko popevko o vdanosti in zvestobi, o veselju, sončnem svitu in cvetnem čaru.

»Cvetni čar bi si pa tudi jaz rada ogledala« — pravi gospa ščinklja. »Pojdi, pa se še ti malo odpočij in vsedi na bodoči zarod, da mu ne zmanjka oživljajoče toplote. Povrnem se čimprej« — poprosi prijazno navzočnega možička in že prhutne na prosto v božji svet. Tam na livadi, pikne in pobere brž tu črviča, tam ličinko ali hrošča, sreča vsakovrstne živalce, polže, mravlje, pisane metulje, občuduje živobojne cvetke. Kako lep je svet! Kako rada bi se še mudila v tem krasnem raju; toda materinska skrb in dolžnost jo kliče. Nič se ne obotavlja in kar jadrno se vrača proti domovanju češ, kdo ve, če možiček ni pozabil obrniti jajec v gnezdu, da se enakomerno ogrevajo.

In res! Na vse podrobnosti pa možiček res ni mislil. Kaj on ve, kako je treba jajčeca pri valenju presukavati in preobračati. Moška nepraktičnost. »Sreča, da sem prišla,« pravi ščinklja, pa se lahko položi na up bodočnosti, ko je poprej še spretno zasukala vsako jajčece posebej. Kmalu nato pa razodene možičku skrivnost, da sliši že neko lahno trka-

nje: »Otročiči so se naveličali tesnih dosedanjih stanovanj. Zraka in prostora hočejo. Še malo naj potrpe.«

Drugi dan se je pojavilo gibanje v gnezdu. Vsa prevzeta veselega pričakovanja zakliče ščinklja: »Kje pa zopet tiči možiček? Pink-pink, pink-pink! Pridi vendar. Pink-pink! Sama si ne morem pomagati.«

Kakor veter je pribrzel očka. Mamica se previdno dvigne in opazi, da so jajčeca dobila razpoke. Oba se vstopita na rob ob gnezdecu in opazujeta, kako prihajajo mladiči na dan. Vsakega sta pozdravila z živahnim »Cia-cia, ci-cip!«

Sam je bil kakor nor od prevelike sreče. Mamica ga je svečano in dostojanstveno opozorila: »Ti, dragi! Zdaj ni časa, da bi z občudovanjem dražil malčke. Čas novih skrbi je napočil zate in zame: kako bova preživela toliko družinico! Brž zleti na bližnji vrt in poišči mehkih slaščic zanjo; jaz pa moram najprej pospraviti v hiši in vse posnažiti.«

Zavriskal je očka »Cia-cip, cia-cip«, nato zapel svoj »grižu« in odbrzel po tečno in lahko prebavljivo hrano.

Da, da. Očka in mamica nimata majhnih skrbi!

Pomlad, pomlad povsod!

»Vef«, »vef«, ponavlja naš mali psiček Dido in »mahlja z repkom, ko zapazi, da se približuje s svojo nežno, številno družinico putka Rjavka, ki v neizmerni skrbi za svoj mladi rod neprestano kloka in išče črvičkov in zrnca za vsekdar lačne želodčke. Zadovoljno se laska Dido, češ, nič bati, saj vas imam rad; še varoval vas bom, če bi hotel kak nepridiprav strašiti ljubke piščike. Kar razigran je Dido od veselja in skače kakor vrtavka pred ščebetajočo tropico kokošje zalege, ki je napravila prvi izlet na bližnje tratine. Pomlad, sonce, mladost, živahnost, cvetje, zelenje! — Kdo bi ne bil vesel!

Iz hiše priskačejo tudi otročiči: Anica, Peterček in Jakec. Kako začudenje, radost! Joj, glejte naše

male piščike! Kako so ljubke! Anica se ne more premagati; skoči in ujame eno izmed živalic. Vsi jo občudujejo, nežno gladijo in božajo, dočim Rjavka v skrbi kokota in se repenči, da čimprej izprosi nazaj negodno stvarico. Še Dido je radovedno pogledoval in godrnjal, kakor bi hotel reči: Pazite! Mali naraščaj je v mojem nadzorstvu.

Ponosno koraka nato Rjavka v družbi svoje nadebudne družinice svojo pot naprej in še kratkomalo ne pusti nobenega svojih dragih iz vidika, vedno ponavljajoč svoj kok, kok, kok, hkrati pa prežeč, kje se pojavi kaka mrvica, da jo zdrobi in prežveči za hrano nežnim želodčkom.

Toda drobiž kakošji še ni vajen dolge hoje. To puta dobro ve. Zato se sredi tratine pripogne, namršči svoj gorki plašček, razširi peroti in povabi malčke na počitek. Vse se gnete in hiti pod varno in toplo streho. Zdaj kukajo in mole glavice kakor iz okenc v božji dan. Najmanjši in najkasnejši paglavček pa skoči in spleza kar na hrbtišče svoje roditeljice in se ponosno ozira naokrog. Dido je skoro zavidljiv tej sreči, pa se vendar mirno zlekne na tla vršeč svojo čuvajsko službo. Anica ga je potrepljala po glavi in ga tako pohvalila za zvestobo.

Piščke pa se kmalu naveličajo dremanja in začno zopet brskati in kav sati, kakor jih je koklja naučila. Ko bi znale, bi zapele:

Pómlad, pómlad je najlepši čas,
mesto se je veseli in vas.

Kazen.

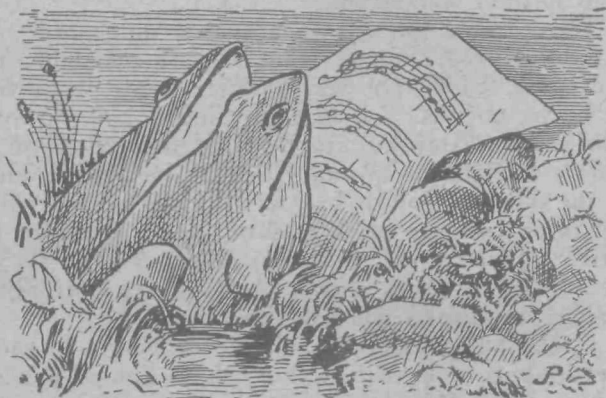
*Ptička na drevesu
ljubko žrgoli;
Mihec jo poslušá,
vjeti jo želi.*

*Ko jo ogleduje
sredi gostih vej,
ptička se huduje:
»Fej te bodi, fej!«*

*Na drevo brž spleza,
mu drhti srce,
željno roko steza —:
»Ptička, čakaj mel!«*

*Sapa zdaj pritisne,
roka popusti;
Mihec doli blisne,
ptička odleti.*

Pomladni koncert.

*Življenja vse se zdaj raduje
ob dnevih cvetja in pomladi.
Še žabec v noči poskakuje
in z murnom viteškim se vadi
v glasovih nizkih in visokih,
ko skuša v svatoovskih se zvokih.*

Izreki o sreči.

Enemu se posreči — stoterim pa ne.
Sreča se najde; ohraniti srečo — je umetnost.
Srednja sreča je najboljša.
Velika sreča — velika nevarnost.
Komur je sreča preveč naklonjena, ga napravi
za norca.
Velika sreča ne ohrani dolgo barve.

Mušja pridiga.

»Tri reči so, ki se jih varujte,« je rekla stara muha svojim mladim: »medu, vina in luči.« »E,« pravi mlada mušica, »ko je pa med tako sladak!« Spustila se je nanj in obvisela na njem. Ni se mogla rešiti. — »O,« je rekla druga, »saj vino je vendar tako dobro.« Pije in srka, se opijani in utone. — »No, luč je vendar tako lepa in svetla,« je modrovala tretja. Zažene se vanjo in se osmоди.

To, kar je hudo, kar imenujemo zlo, se včasih zdi tako sladko, dobro in lepo. Pa si mladi ljudje ne dajo dopovedati, da je nevarno, da se zadaj skriva nesreča; zato se pa opečejo, oškodujejo in ponesrečijo.

Marijin vrtec.

Rogaška Slatina. Dragi g. urednik! Iskrene pozdrave od nas vseh, ki smo v »Marijinem vrtcu«. Naznanjam Vam, da nam vrtnar odhaja... Č. g. Sunčič, ki je prvi zgradil z g. Čaterjem ta naš vrtec »nov, ki krasnejši je od vseh gradov«, se od nas poslavlja. Izrekam mu v imenu vseh iskreno zahvalo, saj s svojo skrbno roko je gojil, zalival ter čuval pred pogubno slano belo cvetje našega maja. Z Bogom, mili naš vrtnar! Mi te ne zabimo nikdar! Omenjam še, da smo letos predstavljali lepo igrico: »Pavelčkova piščalka«. Jaz sem bil Jurček. Vsak mesec se tudi združimo z božjim Sinom naše nebeške Matere. Njej bomo in hočemo biti vedno zvesti.

Naj vsem na glas povem —
izdati to že smem:
Marija mi je mati
»otrok« njen smem se zvati.

Krumpak Franček.

(Pesmico je popravil urednik. Saj ne boš zameril, dragi Franček.)

Železniki. Tudi pri nas se veselimo Evharističnega kongresa. Da se bolj in vsestransko pripravimo, smo imeli predavanja s skioptičnimi slikami. G. profesor Alojzij Strupi so nam razlagali, kaj vsaka slika pomeni, in kako so dobri verniki drugod navdušeni za proslavo svete Evharistije. Najbolj so se nam dopadle skupine otrok. Imeli smo žive želje, da bi se tudi v Ljubljani tako klanjali Kristusu Kralju. Pripravljamo se z vso vnemo. Pred-pustne dni smo imeli tridnevno čast sv. Reš. Telesu in ponovitev misijona. — V Marijin vrtec prihajamo vsak

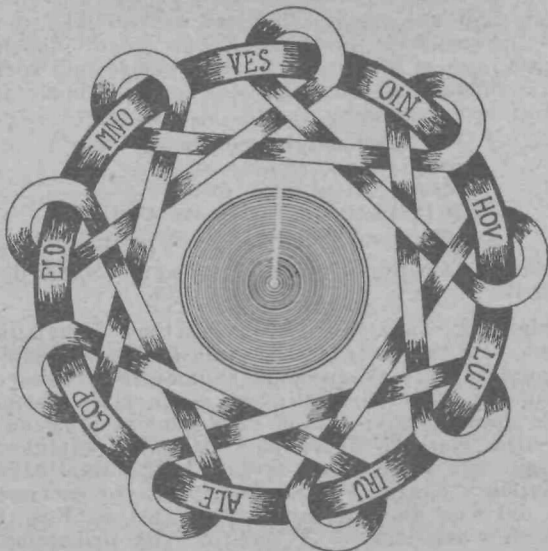
petek. G. katehet nam kažejo na lepe zglede pridnih otrok, da bi se tudi mi po njih ravnali. Vsak prvi petek imamo skupno spoved in sveto obhajilo. Ker imamo v bližini šole tudi cerkev, hodimo pred poukom in po pouku pred tabernakelj, da se poklonimo Jezusu. — Vas pozdravlja Klopčič Janez.

Rakovnik. V našem konviktu imamo dve družbici: Kongregacijo Marije Pomočnice in družbo sv. Alojzija. Poslednja je še mlada, a polna življenja. Vsako nedeljo imamo sestanek. Tu se učimo, kako bi posnemali lepe kreposti, v katerih se je sv. Alojzij odlikoval. Naši sestanki se vrše pred podobo sv. Alojzija, ki jo vsakikrat lepo okrasimo. Ob koncu vsakega sestanka si določimo duhovno cvetko, ki jo med tednom gojimo. Prvi sprejem v družbico sredi adventa je bil zelo slovesen. Razume se, da smo bili tisti dan zelo veseli. — Mi smo si tudi prvi naročili »Angelčka« in pridobili med drugimi tovariši več naročnikov. Zelo radi ga beremo in z veseljem čakamo vsake nove številke. — Imamo tudi lepe načrte. Kupili si bomo podobo in prapor sv. Alojzija, da bomo imeli svojega vzornika bolj živo pred očmi in ga posnemali. — Sivec Jože, I. g. r.

Uganke.

Čarobni trak.

(V. B., Ljubljana.)

Predalnica.

1	e					e	1
2	e					e	2
3	e					e	3
4	e					e	4
5	e					e	5
6	e					e	6
7	e					e	7
8	e					e	8
9	e					e	9
10	e					e	10
11	e					e	11
12	e					e	12
13	e					e	13
14	e					e	14

Vstavi v vrste 1—1, 2—2, itd. potrebne črke tako, da je vselej peta črka leve besede obenem začetnica desne besede. — Ko je vse izpolnjeno, bereš po sredi od zgoraj navzdol vzklik, ki se bo prihodnje dni opetovano ponavljal zlasti v cerkvenih molitvah.

BESEDE

na levi:

1. Ognjenik
2. Najsvetejše ime
3. Ime svetnice
4. Skrajšano krstno ime deklice
5. Ostanek v peči
6. † Slovenski škof
7. Kraj na Gorenjskem
8. Dekliško ime
9. Tiček
10. Ime za mladenko
11. Najnesrečnejši kraj
12. Ime nemškega pesnika † 22. VIII. 1850
13. Severna (južna) točka zemlje
14. Hruševa vrsta

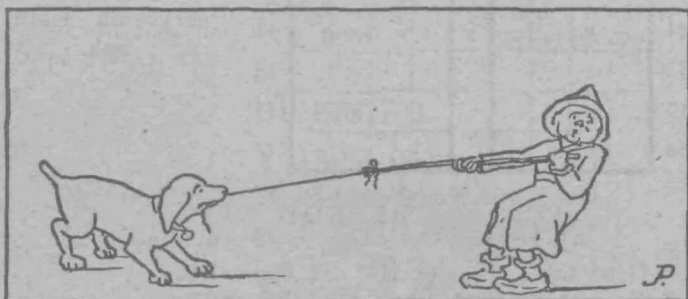
na desni:

1. Dnevni čas
2. Veter
3. Ime svetnika (apostola)
4. Poslanec božji
5. Alkoholna pijača
6. Krstno ime fantiča
7. Krstno (moško) ime
8. Borilec (tuj izraz)
9. Kačja koža (levilnica)
10. Papež (sv.) † 309
11. Priprava za vlivanje v steklenico
12. Kar ima človek — dobrega imena
13. Apostol
14. Ime srbskega princa

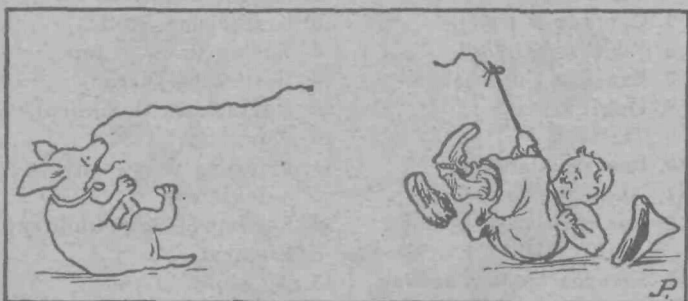
Raztrgano prijateljstvo.

»Doda« in naš Saša, dobro se imata;
a »pošasti« kosmata s trmo se ponaša.

Saša si pomaga, z bičem Dodo švigne;
ta pa z gobčkom migne: se pretrga špaga.

To pa za oba je bilo kar usodno:
saj oba nerodno delala sta vaje.

Križanko »Monštranca« so prav rešili: Balantič Stefka, Kamnik; Čampa Vinko, Otavice pri Ribni; Ahačič Marijan, Novak Stefan, Ahačič Jožef, Konjar Jaka, Bogataj J., Klobovs Martin, Sk. Loka; Fende Ivan Kočevje; Cuderman Stanislav, St. Vid n. Lj.; Korošec Ljudmila, Arh Marija v B. Bistrici; Petek Tonči, Grosek Anton, Celje; Janša Anica, Radovljica; Lukman Angela, Vransko; Ulčar Jože, Bled; Perbil Anton, Smartno pri Velenju; Rednak Emil, Pesje pri Vel.; Gozdnikar Ljudmila, Vidmar Božena, Sv. Jedrt n. Laškim; Gracelj Stanislav, Bled; Ahlin Radoslav, Zg. Siška (mešč. šola.); Gmeiner Marija, Sl. Javornik; Kink Stanko, Grbin, Litiija; Ambrož Marija, Kutnis Blaga, Sv. Ožbolt; Müller Boris, Boh. Bistrica; Strukelj Tončka, Gradac; Zakrajšek Marija, Zabukovec Milena, Böhm Marija, Jerman Zofija, Nova vas; Lenart Pavla, Ovčak Roza, Koren Berta in Marica, Povh Marija, Lampret Pavla, Oštir Marija, Lahovnik Ivan, Sovinek Marica, Lenart Francka, Lampret Marija, vsi iz Pake pri Vel.; Legvart Franc, Novo mesto; Zupančič Terezija, Krišman Marija, Ček Antonija, Pozaršek Franica, Alič Olga, Ljubljana (Bar. š.); Mihorič Mara, Sv. Lenart v Sl. g.; Varga Josip, Trbovlje; Vidic Anton in Slavko, Novo mesto; Prešern Gabrijel, Radovljica; Spendov Anton, Sp. Dobrava; Sodja Ivan, Breznica; Turšič Pavel, Rakek; Jakša Hemica, Gradac; Klajnshek Karel, Sv. Jurij ob j. ž.; Kočar Marta, Vransko; Pirher Marija, Sv. Lenart v Sl. g.; Homan Slavko, Sk. Loka; Dittinger Anica, Sv. Ožbolt; Strakl Andrej, Ivanuša Jožefa, Ivanuša Ciril, Negova; Aleš Ciril, Krtina; Rebernik Magda, Smartno pri L.; Likar Antonija in Pavla, Rovte n. L.; Kovačič Alojz, Podboč; Mrak Ludvik in Francka, Vintgarje pri P.; Zakrajšek Marija, Ponikve pri Tr.; Fras Bogomir, Selnica o. M.; Zornik Ladko, Rakek; Bručan Davorin, Sl. Javornik; Treven Jožefa, Rovte n. L.; Bratanič Bezika, Černelč Roza, Gradišnik Melita, Lipar Marija, Kink Terezija, Pintarič Ljudmila, Sekoranja Angela, Živič Alojzija, Rihtar Ema, Kostevc Anica — vse Pišece pri Brežicah; Pakič Anica, Sodražica; Pirnovar Boleslava, Novo mesto. — Izžreban Homan Slavko, Sk. Loka.

Podobnice so prav rešili: Oražem Jožef, Perko Jož., Šarabon V., Brezovar Bojan, v zavodih Sv. Stanislava; Sušteršič Ivan, Grum Alojzij, Kogovšek Vinko, Ljubljana, II. deška o. š.; Klobasa Stanko, Podgradje (Ljutomer); Klobovs Martin, Sk. Loka; Krašna Mimi, Škocijan pri M.; Korošec Ljudmila, Arh Ljudmila, Boh. Bistrica; Bizjan Boža, Božič Hilda, Erpič Ivanka, Gačnik Ivanka, Orešek Tončka in Vida, Papež Justi iz Tržišča na D.; Mejak Mitja, Mokronok. — Izžrebana Gačnik Ivanka, Tržišče na D.

Uganke v 6. št. »Angelčka« so prav rešili tudi ti-le: Kovač Franček, Žekš Jožek, Gjergjek Ludvik, Hil Rudolf, Sukič Kristina, Cvernjak Marija, Ovčar Vladko, Gumilar Ana in Marija, Baligač Marija, Lukič Cecilija, Vlopaša Gizela, Tomori Marjeta, Kovač Angela, Horvat Gizela, Celec Franc, Kerec Jožef, Bernjak Franc, Grah Franc, Rajbar Ludvik.

(NB. Zamudnikov v bodoče ne bomo objavljali, ker tudi niso mogli biti vpoštevanj pri žrebanju. — Uredništvo.)

Tako po domače pa ne gre... Mati je vsak večer odmohila s Cirilčkom večerno molitev. Nekoč je pa bil fantek truden in zaspan. Sklenil je roke in ko je prišel na vrsto »Očenaš«, Gospodova molitev, jo je okrajšal tako, da je rekel: »Očenaš, kateri si v nebesih... Amen.« — »Kaj pa to?« vpraša mati. »Saj si skoraj vse izpustil!« — »Nič ne de, mama,« se odreže Cirilček, »saj Bog vse ve, pa gotovo tudi ve za to, kar sem izpustil.« —

Ugibajte zdaj, dragi otroci, kako ga je mati poučila, ali kako bi mu morala odgovoriti?...